

на Ксенофонъ, Аристидъ, Темистоклъ, Епаминондасъ. Съ правилникъ отъ 20 май 1817 г. 18 ученика се задлъжили писмено, да отхвърлятъ грубия народенъ говоръ и го замѣнятъ съ благородното старо наречие, като си наложили наказание да рецитиратъ стихове отъ Хомера при всѣка употрѣба на новогръцки. Ученицитѣ четѣли на общи събрания старитѣ поети и играяли трагедията „Хекуба“ отъ Еврипида; освенъ това, преобразили собственитѣ си имена отъ Ἀγγελῆς на Ἀλκιβιάδης, отъ Τξάνος на Ἐπαμινώνδας, отъ Δημήτριος на Θεμιστοκλῆς, отъ Γεώργιος на Πάτροκλος, отъ Χαράλαμπος на Πανσανίας, и т. н. Но тѣзи патриотични тежнения, които идватъ въ разрѣзъ съ съ духовнитѣ интереси и самолюбието на възпитаницитѣ отъ негрѣцко потекло, иматъ тази добра страна за по-съзнателнитѣ младежи българи, че ги насочватъ къмъ правилнитѣ срѣдства за българската просвѣта и особено къмъ нуждата отъ разработка на собствената, родната речъ, сматряна дълго време, въпрѣки дѣлото на Кирила и Методия, като нѣщо недостойно въ разговоръ и въ книжнина.

Трудно е да се каже, доколко още въ Кидония националното самолюбие на Селимински е било засегнато по-чувствително отъ безогледния прозелитизъмъ на нѣкои грѣцки възпитатели, които не сж могли да търпятъ младежи съ православно вѣроизповѣдане да се броятъ не-елини, щомъ сж попадали подъ ведомството на патриаршията. Ако единъ Недко Боневъ е предпочиталъ да скжса съ миналото си и да признава само новата си грѣцка народностъ, други българи ще сж понасяли благоразумно само промѣната на името си, безъ да жертвуватъ съзнанието и чувствата си. Приемайки да бжде наричанъ и записанъ като Иванъ Селимински, вмѣсто Юрданъ, нашиятъ патриотъ, заедно съ другаря си Золотовичъ, ще е продължавалъ да пази ревниво въ душата си скжпия образъ на родината и да мисли за нейното освобождение отъ политическото робство. Години по-късно (1843) Селимински ще изтъква предъ Золотовича, какъ въ миналото „българскитѣ народъ несъзнателно е работилъ за благоденствието на гърцитѣ и въ своя вреда“, за да му припомни и това: „Ето какъвъ важенъ урокъ научихме отъ опитъ въ грѣцкитѣ училища: българскитѣ младежъ още съ влизането си въ тѣхъ, отъ вратата, бива прегърнатъ въ обятията